

Hulp ter bekwamer tijd

Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig tot lering voor diegene die in de Rechtvaardigheid is.

Opdat de mens Gods volwassen zal zijn, toegerust tot elk goed werk.

(vrij naar 2 Timótheüs 3 : 16, 17)

nr. 89

Bijbelstudie

De gedachte is...

Hebreeën 2 : 18 en 4 : 16

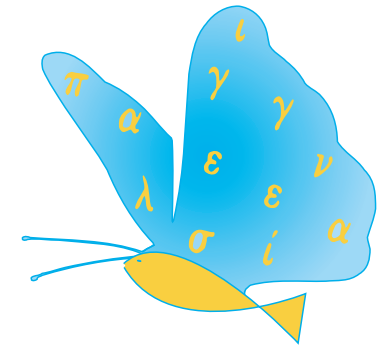
18 Want in hetgeen Hij Zelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen.

16 Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

De Here Jezus Christus, is onze Hogepriester en is verantwoordelijk voor ons. Wij mogen daarom van Hem hulp verwachten, maar dan niet als natuurlijke mensen, levend in het vlees. Wij zijn immers gestorven, omdat God ons - de oude mens - de dood van de Here Jezus heeft toegerekend. Hij heeft onze zonden weggedaan en nieuw en onvergankelijk leven gegeven en daarom ontvangen wij genade en verkrijgen wij barmhartigheid "om geholpen te worden ter bekwamer tijd". Dit betekent dat Hij het doen zal, maar ook dat Hij dat niet altijd doet. Degene die Zelf "verzocht zijnde en geleden heeft" zal het wedergeboren kind van God, dat tot Hem nadert, "te hulp komen". Maar dan wel op Zijn tijd en op Zijn wijze, en niet op de onze.

Waarom zou Hij niet meteen helpen? Als er verzoeking is, is er lijden. Waarom wordt dat niet meteen verholpen? Omdat het lijden een mens geloof leert, zijn geloof oefent. Waarom leed de Here Jezus? Opdat Hij geloof en gehoorzaamheid leerde. (Hebreeën 5) Opdat Hij een beter Verbond zou brengen, een beter Hogepriesterschap, betere offers, een beter vaderland, een betere erfenis, een betere belofte. Waarom leed Job? Opdat hij er beter van zou worden en hij werd het ook. Waarom laat de Heer ons een tijd lijden alvorens te hulp te komen? Omdat het ons wat beters brengt! Opdat ook wij gehoorzaamheid en geloof zouden leren, om daaruit te leven, zodat ook wij op grond daarvan beloond zullen worden met heerlijkheid, tot eer van God. Voor gelovigen is de hoogste waarheid dat wij een Helper hebben, "... groot van kracht". (Lied 584 JdH) Wij worden daar op de lange duur niet slechter van en dát - die lange duur - is dus precies wat wij moeten leren. De heerlijkheid die ons is voorgesteld, is niet voor dit aardse leven "in het vlees", maar voor hierna. Daarom roemen wij niet alleen in de heerlijkheid Gods, maar ook in de verdrukking. (Romeinen 5) Als u verzocht wordt, denk dan hier aan: Wij zijn de hemelse roeping deelachtig en hebben nu alreeds deel gekregen aan de hemelse positie en roeping van de getrouwe Christus. Daar zouden wij op vertrouwen. We wandelen aan Zijn hand en dat betekent niks als we alleen maar voorspoed kennen. Deze woorden betekenen juist wat, omdat wij dat niet altijd hebben. Met name gelovigen, die vreemdelingen zijn in deze wereld. Zie daarom op Zijn bemoediging in Mattheüs 28: "Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld". Leer te vertrouwen op Zijn werk op Zijn tijd, op Zijn gedachten, op Zijn wil met ons leven.

De in deze serie verschenen titels zijn door anderen bewerkte en op schrift gestelde uitgaven van opgenomen Bijbelstudies van Ab Klein Haneveld.

Stichting Vlichthus

Stichting Vlichthus
(KvK: 65348230)

heeft een ANBI-erkenning
(RSIN: 856075334)

en kan haar activiteiten uitvoeren
mede dankzij zeer gewaardeerde
financiële bijdragen.

U kunt ons steunen via:

NL92 RABO 0166 3657 18
t.n.v. Stichting Vlichthus.

Hulp ter bekwamer tijd

1. Hebreeën

2

1. Hebreeën

Hebreeën 2 : 14-18 *

- 14 Overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden, opdat Hij door den dood te niet doen zou dengene, die het geweld des doods had, dat is, den duivel;
- 15 En verlossen zou al degenen, die met vreeze des doods, door al *hun* leven, der dienstbaarheid onderworpen waren.
- 16 Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan.
- 17 Waarom Hij in alles den broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn, in de dingen, die bij God *te doen waren*, om de zonden des volks te verzoenen.
- 18 Want in hetgeen Hij Zelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen.

Dit is het laatste gedeelte van een uiteenzetting van de apostel Paulus met betrekking tot de persoon van onze Heiland. De Hebreeën-brief spreekt in de eerste plaats over de Here Jezus Christus. Niet zozeer over wie Hij was en wat Hij gedaan heeft, maar meer in het bijzonder wat Hij geworden is door - en sinds - Zijn opstanding uit de dood. Dat staat al in de eerste verzen van dit Bijbelboek.

Hebreeën 1 : 1-4

- 1 God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon;
- 2 Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de wereld gemaakt heeft;
- 3 Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel *Zijner* heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld *Zijner* zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord *Zijner* kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door *Zichzelve* te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de *rechterhand* der Majesteit in de hoogste hemelen;
- 4 Zoveel treffelijker geworden dan de engelen, als Hij uitnemender Naam boven hen geërfd heeft.

Let erop dat in vers 3 de uitdrukking "*nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelve teweeggebracht heeft*" een tussenzin is. Het maakt geen deel uit van de hoofdgedachte van het vers. De hoofd-

gedachte van het vers is, dat Christus het afschijnsel van Gods Heerlijkheid is, het uitgedrukte Beeld van Gods zelfstandigheid. Hij draagt alle dingen door het Woord, namelijk door zijn Kracht, en Hij "*is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen*". Dat is het onderwerp van de Brief, waarin uiteengezet wordt welke consequenties deze positie van Christus heeft, in de eerste plaats voor Hemzelf, maar vervolgens ook voor ons.

De tussenzin in vers 3 is een zaak die Hij in het verleden tot stand gebracht heeft. Kennelijk wordt er gedoeld op Zijn dood en opstanding, op het verzoeningswerk dat Hij volbracht heeft in Zijn komst in vernedering, waarbij Hij "*gehoorzaam geworden is tot de dood, ja, de dood des kruises*". (Filippenzen 2 : 8) Sindsdien heeft God Hem uitermate verhoogd en Hem een Naam gegeven boven alle naam. Daarover spreekt de Hebreeën-brief. Of zoals Petrus het zegt in zijn slotwoord in Handelingen 2 : 36.

Handelingen 2 : 36

36 Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, *namelijk* dezen Jezus, Dien *gij* gekruist hebt.

Hij zegt daar wat Christus nu is, namelijk "*Heere en Christus*". De consequentie daarvan wordt in Hebreeën uiteengezet. Eigenlijk is het zo dat het ook niet meer deel uitmaakt van de prediking van de apostel Petrus. Het was niet zijn taak om dat bekend te maken, dat behoorde tot de taak van de apostel Paulus. Hij zou ons bekendmaken met wie Christus nu is. Alles wat Hij nu doet, wordt samengevat in die ene grote titel, die Hij ontvangen heeft en die we eigenlijk alleen maar vinden in de Hebreeën-brief, namelijk die van Hogepriester "*naar de ordening van Melchizédek*". (Hebreeën 5 : 6, 10; 6 : 20; 7 : 11, 17, 21)

Dat wil niet zeggen dat de persoon van Christus slechts beschreven wordt in de Hebreeën-brief. Maar juist in de Hebreeën-brief worden alle functies, die Christus heeft, samengevat onder die ene Titel. Dat gebeurt omdat daarmee de oudtestamentische leringen omtrent het priesterschap in het algemeen, en het hogepriesterschap in het bijzonder, worden toegeschreven aan Christus. Er wordt uiteengezet hoe het oudtestamentische type van het priesterschap en hogepriesterschap nu vervuld wordt op een hoger niveau, in de persoon van de Here Jezus Christus. Het belang daarvan is dat wij deze oudtestamentische illustraties hebben, die het ons bij gelegenheid veel duidelijker kunnen maken wie en wat Christus nu is.

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

In Hebreëen 2 : 9 wordt gezegd dat de Here Jezus ooit “een weinig minder dan de engelen geworden was”.

Hebreëen 2 : 9

9 Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zou.

“Weinig” betekent hier niet een beetje, maar “een korte tijd”. Jezus werd vanuit de hemel vernederd tot beneden de engelen, zelfs tot in de dood, maar Hij heeft door Zijn opstanding de overwinning op de dood behaald. Dit heeft Hij gedaan op zodanige wijze dat het opstandingsleven van Christus beschikbaar is voor een ieder die nu tot diezelfde Heer komt. Dat betekent dat Christus de grote Overwinnaar is, en aangezien wij door geloof deel krijgen aan Zijn opstandingsleven, zijn wij in Hem “meer dan overwinnaars”. (Romeinen 8 : 37) Christus is Overwinnaar, omdat Hij de strijd gestreden heeft en de dood overwon. Wij hebben deel aan Zijn overwinning en dat zelfs zonder dat wij die strijd gestreden hebben. Op die wijze “zijn wij meer dan overwinnaars”. Voor al het overige zijn wij uiteraard niet meer dan Hij, maar minder. Wij delen in alles wat Hij ontvangen heeft, hebben aan Hem deel gekregen en zijn “één plant met Hem geworden”. (Romeinen 6 : 5)

Hebreëen 2 : 14-15

14 Overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden, opdat Hij door den dood te niet doen zou dengene, die het geweld des doods had, dat is, den duivel;
15 En verlossen zou al degenen, die met vreeze des doods, door al hun leven, der dienstbaarheid onderworpen waren.

Er staat dat Hij vlees en bloed deelachtig is geworden, om de dood in, én weer uit te gaan, om zo de overwinning op de dood te behalen. Op die wijze heeft Hij allen verlost, die hun leven lang aan die dood, aan de slavernij van de vergankelijkheid onderworpen waren. De gedachte in het middelste gedeelte van vers 15, is dat de mens zijn leven lang rekening moet houden met de dood. In het algemeen komt het erop neer, dat het leven van de mens niets anders is dan dienstbaarheid, omdat een mens zijn leven lang eigenlijk niks anders doet dan strijden tegen het verderf, tegen de vergankelijkheid. Psycholoog Sigmund Freud zat niet zo ver naast de waarheid, toen

hij zei: de enige drift die de mens heeft, is geslachtsdrift. De gedachte is namelijk dat alles wat de mens motiveert, de drift die de mens heeft, dat wat hem in beweging zet, maar op één ding is gericht. Niet zozeer op voortplanting, zoals Freud zei, maar op de strijd tegen de vergankelijkheid en zelfs tegen de dood. Voortplanting maakt ook deel uit van de strijd tegen de dood, opdat wij zouden dóórleven in het nageslacht. Zo doen we ons best voor de instandhouding van de soort, al of niet bewust. Maar alles wat we in het leven doen, heeft maar één doel, namelijk het leven zolang mogelijk vast te houden. Dat is een strijd die wij zondermeer verliezen.

De gedachte is dat de mens een leven lang in slavernij is en aan de vergankelijkheid, het verderf en de dood is onderworpen. Degene die de kracht van de dood heeft, is de duivel. Zolang de mens bezig is de dood te bestrijden en te proberen dit oude leven in stand te houden, is hij bezig de duivel te dienen. De Bijbel zegt, wie zijn leven zal willen behouden, zal het verliezen. Wie het zal willen verliezen, zal het behouden tot in het eeuwige leven. (Mattheüs 16 : 25) We leggen het oude leven af, maar ontvangen het Nieuwe Leven. Zodra wij weten dat er opstandingsleven is, dat Christus de dood heeft overwonnen en dat het opstandingsleven door genade ons deel is geworden, heeft strijden tegen het verderf en de vergankelijkheid geen zin meer. We kunnen het wel doen, maar het is niet meer onze belangrijkste motivatie. We zijn geen slaven meer van de dood, eenvoudig omdat wij een uitzicht hebben, vér over de dood heen.

Hebreëen 2 : 9 laat zien dat Jezus ook ooit stierf: “opdat Hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zou”. Hij stond echter op uit de dood en dat opstandingsleven is ons gegeven als de genadegift Gods. Zodra we ons daarvan bewust zijn, is het zo dat wij niet langer meer leven in slavernij onder de dood en onder de vergankelijkheid, omdat we weten dat we onvergankelijk leven hebben ontvangen. Wij hebben deel gekregen aan onvergankelijk leven, aan een onvergankelijke erfenis en aan een onbeweeglijk Koninkrijk. Dat is de strekking van vers 14 en 15. De Heer is “vlees en bloed deelachtig” geworden, Hij heeft als Mens geleefd hier op aarde, om te sterven. Hij is Mens geworden, net als wij. In Hebreëen 4 : 15 staat: “Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde”. Dat is een uitspraak die over het algemeen niet goed begrepen wordt. Wat men zou moeten begrijpen, is dat zonde in de allereerste plaats ongeloof is. In de Hebreëen-brief wordt het woord “zonde” gebruikt in de betekenis van “ongeloof” en is “rechtvaardigheid” het synoniem voor “geloof”. Aan het einde van hoofdstuk 3 vinden we dat terug.

Hebreeën 3 : 17-19

- 17 Over welke nu is Hij vertoornd geweest veertig jaren? Was het niet over degenen, die gezondigd hadden, welker lichamen gevallen zijn in de woestijn?
- 18 En welken heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan dengenen, die ongehoorzaam geweest waren?
- 19 En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelooft.

Het gaat hier over Israël in de woestijn, dat voor een deel niet het beloofde land in ging. Wie had daar niet gezondigd in de woestijn? Alle mensen zijn toch immers zondaren? Hun zonde, volgens vers 18, was dat zij ongehoorzaam waren. "Ongehoorzaamheid" wil niet zeggen dat men niet doet wat er gezegd wordt, maar dat men "niet luisteren wil naar wat er gezegd wordt". Dat men niet horen wil. "Ongehoorzaam" betekent: "niet geneigd te horen". Dat men vervolgens ook niet doet wat er gezegd wordt, is een duidelijke zaak. De eerste betekenis van ongehoorzaamheid is echter dat men niet luisteren wil naar wat er gezegd wordt. Vanwege zonde, namelijk ongehoorzaamheid, namelijk ongelooft, hebben zij niet kunnen ingaan. Een mens gaat dus verloren op grond van ongelooft. We leren aan de andere kant dat het Lam Gods de zonden der wereld weggedaan heeft. (Johannes 1 : 29) De straf van onze zonden was op Hem (Jesaja 53). Er is echter één zonde op grond waarvan de mens verloren gaat, en dat is de verwerping van de Messias. Waarom ging een deel van Israël Kanaän niet binnen? Omdat het niet geloofde, omdat het niet zijn vertrouwen stelde op de Here hun God. "Zonde" is "ongelooft".

Het gaat dus over ongelooft in Hebreeën 4 : 15. U zult mij niet horen zeggen dat Hij wel gezondigd heeft. De vraag is echter of die tekst dat ook betekent. Het punt is dat wij bijvoorbeeld in 2 Korinthe 5 lezen:

2 Korinthe 5 : 21

- 21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheids Gods in Hem.

Wie werd er tot zonde gemaakt? De Here Jezus. Hij droeg onze zonden, maar kwam bovendien in deze wereld gekomen is "in gelijkheid des zondigen vleses" (Romeinen 8 : 3) en die in Psalm 51 : 7 zegt: "In zonde heeft mij mijn moeder ontvangen". De Here Jezus is wel degelijk,

niet door ons, maar door God, als zondaar beschouwd, omdat Hij onze zonden droeg. Het waren weliswaar geen zonden die Hij persoonlijk begaan had, maar Hij droeg onze schuld. Dus is Hij ons in alles gelijk geworden, inclusief de zondes Schuld, want die droeg Hij. Hij bracht ze ook weg, de dood in. Maar als er staat dat "Hij ons in alles gelijk is geworden, zonder de zonde", dan betekent dit, dat het grote verschil tussen de Here Jezus Christus en de mens in het algemeen is, dat de Here Jezus Christus ten volle Zijn vertrouwen, Zijn geloof, gesteld heeft in het Woord van Zijn hemelse Vader. Dat is ook de reden waarom Hij uit de dood werd opgewekt.

Geloof wordt door God gerekend tot gerechtigheid. Daarom wekte God de gelovige Jezus van Nazareth op uit de dood. Hij werd voor ons tot zonde gemaakt en heeft als Mens op aarde geleefd, net als wij. U en ik werden ooit geboren als een aarden vat, helemaal leeg, en werden gelegd in een wieg. Daarna moesten wij gevuld worden met iets. Waar wij gevuld mee worden, geeft zin aan ons bestaan. Dat gaat in de eerste plaats om het woord waarmee wij ons voeden, de informatie die wij tot ons nemen, de kennis die wij eventueel vergaren. Dat maakt onze persoon, ons wezen, ons leven. Alle dingen die we in het leven doen, komen tot stand doordat wij beslissingen nemen op grond van wat wij weten of ervaren, op grond van dat wat in ons is.

Verder is het zo dat wij aan de ene kant gevoed moeten worden, maar aan de andere kant niet weten wat de toekomst ons brengen zal. Daarom kent elk mens zijn onzekerheden, hij weet niet wat de dag van morgen hem zal brengen. Aan de ene kant hebben wij bepaalde kennis, aan de andere kant blikken wij in het duistere gat, dat wij "toekomst" noemen. Die onzekerheden zijn niet per definitie zonde, uiteraard. Dat is geen opstand tegen God, dat is inherent aan het leven dat we hier hebben. Wij wandelen en weten niet waar we terecht zullen komen. Diezelfde twijfels moet de Here Jezus ook gehad hebben. Niet zozeer toen hij 30 was, maar wellicht wel toen Hij nog in zijn jeugd jaren was. Hij kon niet in de toekomst kijken, want Hij is in alles ons gelijk geworden en wij kunnen dat niet. Zelfs als God Hem iets vanuit de hemel zou hebben laten zien, zegt dat nog niets. Wij kennen de Heer als degene die op 12-jarige leeftijd in de tempel is en daar kennelijk bezig is met de bestudering van de Schriften. De eerste reden waarom Hij dat zou doen, is dat Hij ze niet kent. Hij moest ze dus net zo leren als wij. Lezen, vragen stellen en weer lezen en discussiëren eventueel, om tot zekerheid te kunnen komen. Het ging er om dat Hij inderdaad geloofde in het Woord van God. Daar moest Hij mee gevuld worden, net als wij overigens.

Wat wij uit de Bijbel leren, is dat Hij ons in alles gelijk geworden is, maar ongelof heeft Hij niet gekend. Dat wil zeggen, Hij heeft gehoorzaamheid (geloof) geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden. Dat betekent in elk geval, dat de Heer ook tijdens Zijn leven leed, al was het maar vanwege de tegenstand van Zijn tijdgenoten tegen het Woord dat Hij geloofde en predikte. Als Mens zou Hij vertwijfeld geweest moeten zijn, net als Jesaja. In al die onzekerheid heeft de Here Jezus juist geleerd om te vertrouwen op het Woord Gods en op de Hand Gods, ook in Zijn leven. Een Hand die Hem weliswaar bracht bij het kruis, maar die Hem ook vervolgens opwekte en uitermate verhoogde en Hem zette aan Gods rechterhand. (Filippenzen 2 : 9; Hebreëen 1 : 3, 4; 8 : 1) Toen de Heer op aarde geboren werd, had Hij geen herinnering aan de hemel. Hij werd geboren als mens. Hij heeft zichzelf ontledigd. (Filippenzen 2 : 7) Dat wat er eerst in was, is eruit gegaan, waarna Hij leeg werd geboren, om vervolgens gevuld te worden met het Woord van God.

Wij zouden ons net zo laten vullen. Dit betekent Zijn Woord geloven en daaruit leven. Niet leven uit de menselijke toekomstverwachting en niet uit de menselijke ervaring. In Prediker ([zie studie nr. 85](#)) lezen wij dat we zouden moeten genieten in “de dagen des voorspoeds”, want daarna komt ook de tegenspoed.

Prediker 7 : 14

14 Geniet het goede ten dage des voorspoeds, maar ten dage des tegenspoeds, zie toe; want God maakt ook den een tegenover den ander, ter oorzaak dat de mens niet zou vinden iets, dat na hem zal zijn.

Als je voorspoed hebt, wees er dan blij mee, geniet ervan, want hierna komt tegenspoed. Waarom laat God dat gebeuren? Waarom geeft God zowel voorspoed als tegenspoed (in die volgorde)? God maakt voorspoed tegenover tegenspoed, Hij geeft ze beide, ook in ons leven. Dat is opdat de mens niet zijn hoop zou stellen op iets wat hierna zou komen. Het is niet de bedoeling dat de mens zijn leven lang zit te wachten op het moment in dit leven dat het misschien een keer beter zal worden. Daarom zegt de Prediker: heb je voorspoed? Wel, hierna komt tegenspoed. Stel je hoop niet op de toekomst. Het wordt niet beter in de toekomst. Het wordt slechter in de toekomst. Als het je nu goed gaat, kan het alleen nog maar slechter worden. Verwacht niet te veel van de toekomst. We zouden onze verwachting niet stellen op de dingen in dit leven. Onze hoop zouden we moeten stellen op het Woord Gods en op de beloften Gods.

Dat is precies wat de Here Jezus gedaan heeft. Of Hij voorspoed gekend heeft, weten wij niet. Er kwam in ieder geval wel steeds meer tegenspoed. In welke boodschap zou men zijn vertrouwen stellen? De Heer heeft in het geloof gewandeld en de loopbaan gelopen, “ziende op de Heerlijkheid (vreugde) die Hem voorgesteld was”. (Hebreëen 12 : 2, 3) Die Heerlijkheid werd Hem voorgesteld door Zijn Vader in Zijn Woord. De Heer laat er ook geen twijfel over bestaan. Als Hij spreekt met Nicodémus over dingen die Hij weet, dan zegt Hij er uitdrukkelijk bij, dat Hij die dingen weet uit de Schriften en dat Nicodémus ze ook had kunnen weten. In Johannes 5 : 39 zegt de Heer ook uitdrukkelijk: “Onderzoekt de Schriften; ... die zijn het, die van Mij getuigen”. Hoe wist de Heer de dingen over Zijn eigen levensweg en over Zijn eigen toekomst? Omdat Hij de Schriften had onderzocht, die van Hem getuigden. God getuigt in Zijn Woord van Zijn Zoon. Jezus van Nazareth heeft Zijn weg leren kennen uit het Woord van God. Achteraf verklaart Hij het ook aan Zijn discipelen. Hij toonde het aan, niet door wat de Vader Hem rechtstreeks zou geopenbaard hebben, maar juist vanuit de Schriften.

De Heer is ons in alles gelijk geworden, doch “zonder zonde”. Ongeloof heeft Hij niet gekend. Hij heeft wel geloof geleerd. Zijn geloof werd geoefend. Iemand die geloof leert, heeft niet per definitie eerst geen geloof. “Geloof leren” kan heel goed betekenen, dat het geloof wat er is, uitgebreid wordt, opgebouwd wordt en steeds sterker en veelomvattender wordt. De Here Jezus heeft geloof geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden. Dat is dus een heel teer onderwerp. Het gaat namelijk over het geheim van het lijden van de mens. Waarom lijdt een mens? Opdat hij zijn hoop niet zou stellen op deze vergankelijke wereld. Opdat hij niet zou denken dat de toekomst beter zal worden. Dat is helemaal niet cynisch bedoeld, het is nu eenmaal zo. De mens lijdt, opdat hij geloof zou leren. Het lijden van een mens komt in de eerste plaats voort uit de vergankelijkheid van het leven. Dan hebben we het niet eens over zijn individuele zonden, maar over de wereld waarin hij leeft. Een wereld die namelijk vergankelijk is, net als hijzelf. De dingen blijven niet zoals ze waren. Alles verandert en wat een mens nodig heeft in zijn leven, is houvast, iets waaruit hij zijn zekerheid kan putten, waaraan hij zich kan vastklampen. Zoiets bestaat in het leven echter niet. Alles gaat voorbij, alles wankelt, alles is aan het verderf onderhevig. Dat is het lijden van de mens. Daaruit vloeit voort dat de mens van nature iets verwacht van de toekomst, daar strekt hij zich naar uit, daar houdt hij zich aan vast. In de toekomst zal echter blijken dat de idealen niet bereikt kunnen worden. Men tast in het ijle (lege) en weer lijdt de mens.

Ook onze goede bedoelingen pakken dikwijls verkeerd uit. Er is maar één ding dat we overhouden en dat is het Woord van God. Dat is de eeuwen door onveranderlijk geweest. Het is betrouwbaar, omdat het niet alleen maar woorden en letters zijn, maar omdat dit het Woord van God is. Het is God zelf die Zijn onvergankelijk wezen heeft uitgedrukt in Zijn Woord. Hij geeft ons hoop en zegt ook dat wanneer wij op dat Woord en dus op Hem vertrouwen, onze toekomst zeker is. Bovendien, zo zegt Hij erbij, "weegt het lijden van deze tegenwoordige wereld niet op tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden". (Romeinen 8 : 18) Dat lijden is dan dus toch de moeite waard. Het gaat dan om het lijden van de mens, die dáárdoor juist zijn hoop gesteld heeft op de levende God, op de Here Jezus Christus.

De achterliggende gedachte van het Evangelie en van de Hebreeën-brief is dat daarin de Heer als voorbeeld wordt voorgehouden aan de gelovige. Als één gelovige uit de geschiedenis dient als voorbeeld voor ons als gelovigen, dan is het in de eerste plaats de Here Jezus. Tien hoofdstukken lang in de Hebreeën-brief en in hoofdstuk 11 krijgen we nog meer voorbeelden, zoals Abel, Abraham, Henoch, Noach, Sarah, Izak. Hét grote voorbeeld is echter de Here Jezus Christus, Wiens geloof gerekend werd tot gerechtigheid, Die opgewekt werd uit de dood op grond van geloof en aan Wiens opstanding wij deel krijgen, eveneens op grond van ons vertrouwen in het Woord van God. Dan hebben we de dood dus al overwonnen, want dan zijn we niet meer te grijpen door de vergankelijke dingen om ons heen.

Er is altijd wel een wisselwerking, maar de boodschap wordt er niet anders van. Dingen overkomen ons, opdat we zouden leren vertrouwen, niet op onszelf, niet op onze broeders en zusters, niet op voorgangers, maar op die Heer die ons is voorgegaan, door de dood heen, en Die als eerste die "loopbaan des geloofs" gelopen heeft en het einddoel bereikt heeft. Wij zijn dus niet alleen "ziende op Jezus met heerlijkheid en eer gekroond", (Hebreeën 2 : 9) maar wij zijn ook "ziende op Jezus, de overste Leidsman en Voleinder des geloofs". (Hebreeën 12 : 2) Hij heeft als Eerste de loopbaan des geloofs gelopen. Hij is ons voorgegaan en Hij is ook de Eerste die de eer en heerlijkheid bereikt heeft, die Hem voorgesteld was. Hij is gezeten aan de rechterhand Gods. Dat is ons grote voorbeeld.

Na alle voorbeelden uit Hebreeën 11 komen we dus weer terug bij hét grote Voorbeeld, namelijk de Here Jezus Christus. Daar putten wij onze troost uit. Wij hebben geen boodschap voor het leven hier als zodanig. Wij hebben een boodschap die gericht is op het leven dat

wij hebben ontvangen in de opgewekte Christus. "Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopen, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen". (1 Korinthe 15 : 19) De bedoeling is dat wij onze hoop stellen op wat hierna komt. Daar zullen we diep van doordrongen moeten zijn en alleen dan kunnen we dit leven ook daadwerkelijk aan, omdat we over de laatste barrière heen zien. De Heer zou ons verlossen. Namelijk verlossen van de slavernij van de dood (Hebreeën 2 : 14, 15) en dat is ook gebeurd.

Hebreeën 2 : 16

16 Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan.

Dat het er zo staat, komt door het voorgaande. In hoofdstuk 1 en 2 is gezegd dat de Here Jezus Christus "gesteld is boven de engelen, omdat Hij een uitnemender Naam boven hen geërfd heeft". God neemt niet de engelen aan, "maar Hij neemt het zaad Abrahams aan". In de eerste plaats is dat Christus. (Galaten 3 : 16) Hij stelt Hem bóven de engelen. Uit de volgende verzen blijkt echter dat "het zaad van Abraham" net zo goed in het meervoud opgevat kan worden. In dat geval betreft het alle gelovigen. De Here Jezus werd opgewekt uit de dood en gezet aan de rechterhand Gods, omdat Hij geleefd had in afhankelijkheid van het Woord Gods. Hij was trouw geweest aan Zijn hemelse Vader. Zijn geloof werd gerekend tot gerechtigheid. Onze onrechtvaardigheid had Hij gedragen, maar op grond van geloof werd Hij alsnog opgewekt uit de dood, op de derde dag. In die hoedanigheid heet Hij "Zaad Abrahams".

Dat betekent uiteraard dat dezelfde uitdrukking van toepassing is op allen die geloven. Zo staat het ook uitgebreid in Galaten 3, waar staat dat alle gelovigen zonen van Abraham zijn en dat Abraham de vader is van alle gelovigen. (Galaten 3 : 7) De gelovigen worden gezegend, samen met de gelovige Abraham. De zegeningen van Abraham ontving hij op grond van geloof, maar vanwege "er is geen aanneming des persoons bij God", (Romeinen 2 : 11 e.a.) geeft Hij die zegeningen aan een ieder die gelooft. Die zegening is in de eerste plaats rechtvaardigheid. Romeinen 4 : 5 zegt: "Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid."

Abraham zou "erfgenaam der wereld" zijn. (Romeinen 4 : 13) In de eerste plaats is Christus de Erfgenaam der wereld en daarna allen die datzelfde geloof hebben en die uit het geloof van Jezus zijn. (Romeinen 3 : 26)

Zijlijn 1

In het Oude Testament wordt niet alleen het hogepriesterschap ingesteld, maar ook beschreven. Hij is verantwoordelijk voor wat de priesters deden. Hij is uit het volk genomen en gesteld voor het aangezicht Gods, Wiens bemoeienissen met het volk liepen via de hogepriester. Als Christus onze Hogepriester is, gaan Gods bemoeienissen met ons via Hem. Hij vertegenwoordigt ons. Eenmaal per jaar, op grote verzoendag, moest de hogepriester de voorgeschreven rituelen volbrengen. O.a. dat hij met het bloed van stieren en bokken inging in het heiligdom, achter het voorhangsel, onderweg bloed sprengende op de grond en vervolgens op het verzoendeksel. Omdat bloed leven is, opende de hogepriester dus een levende weg tot in het binnenst heiligdom, achter het voorhangsel, tot op het verzoendeksel. Dat wijst op Christus' hemelse positie, de Troon der Genade. Dit is een uitbeelding van onze tegenwoordige bedeling, waarin onze Hogepriester naar "de ordening van Melchizédek" is ingegaan in het echte heiligdom. Dat is niet de tabernakel en ook niet de tempel. Het ware heiligdom is de hemel zelf. Hij is achter het voorhangsel gegaan en met Zijn eigen bloed ingegaan. Zo heeft Hij een nieuwe, verse, levende weg tot stand gebracht. De route is daarmee bepaald en wij zouden achter Hem aan diezelfde hemelse positie innemen.

In Hebreëen 1 : 2 staat dat God Zijn Zoon gesteld heeft tot "Erfgenaam van het heelal", van "alles" namelijk. In Galaten 4 staat dat Abraham de wereld zou erven. In beide gevallen spreekt het over opstanding uit de dood, over Nieuw Leven, een leven na dit leven hier, het deel hebben aan een Nieuwe Schepping, nadat deze oude verdwenen is.

Hebreëen 2 : 17

17 Waarom Hij in alles den broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn, in de dingen, die bij God *te doen waren*, om de zonden des volks te verzoenen.

Dat Hij "*aan de broederen moest gelijk worden*", en dus aan ons gelijk, stond in de voorgaande verzen al vele malen. Hij moest aan ons gelijk worden vanwege "*het lijden des doods*" (vers 9) en opdat Hij door de dood ons verlossen zou. (vers 14) Hier in vers 17 staat weer dat Hij ons, de broederen, gelijk moest worden. Dat betekent dat er nog een reden is, waarom Hij de broederen gelijk moest worden. Niet alleen om voor ons te sterven (Hebreëen 2 : 9), niet alleen om vervolgens voor ons op te staan uit de dood (Hebreëen 2 : 14) maar ook om daarna nog iets te zijn. Dat kan alleen maar gaan over wie Hij nu is en wat Hij nu doet: Hij is Hogepriester voor ons. Hij leeft voor ons. Hij bestaat niet alleen voor ons, Hij leeft voor ons. Dat betekent dat Hij ook daadwerkelijk iets voor ons doet in de praktijk. Dat Hij betrokken is bij ons doen en laten, bij ons leven hier. Waar dat noodzakelijk is, staat Hij ons terzijde, als onze Hogepriester. **Zie zijlijn 1**

De schuingedrukte woorden "*te doen waren*" kun je weglaten. Hij zou een getrouw en barmhartig Hogepriester zijn "in de dingen bij God". Of die te doen waren, zijn, of zullen zijn, daar gaat het niet om.

Hebreëen 2 : 18

18 Want in hetgeen Hij Zelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen.

Deze uitdrukking is geen commentaar op dat Hij Hogepriester is, maar is commentaar op dat "*Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester*" is. Was de hogepriester onder het Oude Verbond ook barmhartig? Dat weten wij niet. Het speelt geen rol, hij moest gewoon doen wat hij moest doen. Was de oudtestamentische hogepriester getrouw? Nee, niet één, omdat ze "*door den dood verhinderd werden altijd te blijven*". Het woord "getrouw" betekent "dat het blijft", dat er geen verandering meer komt.

Hebreëen 7 : 23

23 En genen zijn wel vele priesters geworden, omdat zij door den dood verhinderd werden altijd te blijven;

Onder het Nieuwe Verbond is er één Hogepriester, onder het Oude Verbond waren er een heleboel. Zij waren ook met "*zwakheid omvangen*" (Hebreëen 5 : 2) en stierven. De zwakheid van het leven van de hogepriester, komt overeen met de zwakheid van het Oude Verbond. Het houdt geen stand namelijk. De hogepriesters konden inderdaad niet zalig maken of verzoenen.

Hebreëen 7 : 24

24 Maar Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk Priesterschap.

Christus is pas ná Zijn dood en opstanding als Hogepriester aangesteld en bekleed tot een onvergankelijk Priesterschap.

Hebreëen 7 : 25

25 Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.

Christus blijft eeuwig. Hij heeft een onvergankelijk Priesterschap. Hij kan volkomen zalig maken, omdat *Hij altijd leeft*. Bij alles wat wegvalt om ons heen in ons leven nu, blijft er Eén altijd staan. Hij is zittend op de Troon, als de Hogepriester en Koning. (Psalm 2 en 110)

De Here Jezus Christus was toen Hij op aarde leefde geen Hogepriester. Hij was niet uit Levi of Aäron. Hebreëen 7 : 14: "*Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproten is; op welken stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap*". Zijn priesterlijke functie begon pas bij Zijn opstanding uit de dood. Hij is niet onze Hogepriester, omdat Hij leed en stierf, maar omdat Hij als eerste opstond uit de dood met onvergankelijk leven. Hij werd Hogepriester vanwege "*de kracht des onvergankelijken levens*". (Hebreëen 7 : 16) Hij is een getrouw Hogepriester, omdat *Hij altijd leeft*. Het begrip "barmhartig" veronderstelt "medelijden".

Hebreëen 4 : 15

15 Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, *doch* zonder zonde.

Hij weet wat in een mens omgaat, omdat Hij zelf zwak geweest is, net als elk ander mens. Daarom weet Hij wat ons overkomt. Hij weet het niet alleen, Hij begrijpt het ook. Dezelfde dingen waar wij tegenop lopen in ons leven, heeft Hij ook gekend. Daarom is Hij een barmhartig Hogepriester, die medelijden kan hebben met onze zwakheden. Dat betekent dat Hij weet wat in ons omgaat, daar inzicht in heeft en waarschijnlijk ook naar aanleiding van onze levens herinnerd wordt aan het leven dat Hij Zelf hier op aarde geleefd heeft.

Hebreeën 4 : 16

16 Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

Als wij onze problemen aan Hem voorleggen, hoeven wij deze niet toe te lichten. Dat is ook de reden waarom de Heer ons als voorbeeld voorgehouden kan worden. Als Hij een andere aard gehad zou hebben, zou Hij nooit ons voorbeeld geweest kunnen zijn. Wat we leren van Hem, is te blijven zien op de heerlijkheid die ook ons is voorgesteld. En dat niet alleen, als onze Hogepriester vertegenwoordigt Hij ons en is Hij dus ook verantwoordelijk voor ons. Dat betekent dat wij niet alleen een Hogepriester hebben, maar van Hem ook hulp mogen verwachten. Maar wij, als natuurlijke mensen, levend in het vlees, kunnen geen enkel recht laten gelden, waar dan ook op. Wij zijn immers gestorven. 2 Korinthe 5 : 15: *"Als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn."* Wij hebben al onze rechten verspeeld. God heeft ons de dood van de Here Jezus toegerekend. Naar de oude mens zijn wij gestorven. Maar Hij heeft onze zonden weggedaan en nieuw - onvergankelijk - leven gegeven en daarom ontvangen wij genade en verkrijgen wij barmhartigheid *"om geholpen te worden ter bekwamer tijd"*.

Hebreeën 2 : 18

18 Want in hetgeen Hij Zelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen.

Dat betekent dat Hij het doen zal, maar tegelijkertijd dat Hij dat niet altijd doet. Wanneer doet Hij het dan? Hoofdstuk 4 : 16: *"te bekwamer tijd"*. Als de tijd ervoor rijp is, op Zijn tijd, niet op onze tijd. Er staat niet dat we tot Hem zouden naderen om geholpen te worden op het moment dat we tot Hem gaan, maar wel om geholpen te worden op een tijd die Hij zich verkiest. Waarom zou Hij dan niet meteen helpen, als Hij het toch kan? Als er verzoeking is, wil dat zeggen dat er lijden

is. Waarom wordt dat lijden niet meteen verholpen? Omdat het lijden een mens geloof leert! Het oefent zijn geloof.

Hebreeën 5 : 8

8 Hoewel Hij de Zoon was, *nochtans* gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.

Waarom leed Hij? Opdat Hij geloof en gehoorzaamheid leerde. Waarom laat de Heer ons dan een tijd lijden alvorens te hulp te komen? Opdat wij, net als Hij, gehoorzaamheid en geloof zouden leren.

Hebreeën 2 : 12

12 Zeggende: Ik zal Uw naam Mijn broederen verkondigen; in het midden der Gemeente zal Ik U lofzingen.

Die uitspraak is geciteerd uit Psalm 22. De schrijver van dit hoofdstuk, de apostel Paulus, dacht bij het schrijven aan Psalm 22.

Psalm 22 : 2

2 Mijn God, mijn God! waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, *van de woorden mijns brullens?*

Dat is een gebed van de Here Jezus uiteraard. Dat geldt trouwens voor de hele Psalm, niet alleen voor dat vers. Waarom kwam er geen verlossing, toen de Heer dat gebed bad terwijl Hij aan het kruis hing? God had wat beters voor ogen dan de Heer te redden van het kruis. Omstanders riepen: *"Indien Gij de Zone Gods zijt, zo kom af van het kruis"*. (Mattheüs 27 : 40) Dat deed Hij gelukkig niet en het gebeurde ook niet. Waarom niet? De verlossing zou wel komen, maar later, op de derde dag namelijk. De bedoeling was niet dat Hij voor de dood bewaard zou worden, maar dat Hij **uit de dood** bewaard zou worden en dus zou opstaan. Diezelfde Psalm 22 zegt dat ook heel uitgebreid. Hij zou uit de dood opstaan en daarna, in vers 23: *"Zo zal ik Uw Naam mijn broederen vertellen; in het midden der gemeente zal ik U prijzen"*. Bovendien zou Hij een Koninkrijk hebben over de gehele aarde. Dat zou allemaal niet gebeuren als Hij op dat moment meteen - of zelfs daarvoor - verlost zou zijn van het kruis.

Waarom lijdt een gelovige? Omdat het hem wat beters brengt. Waarom leed de Here Jezus Christus? Opdat Hij een beter Verbond (Hebreeën 7 : 22) zou brengen, een beter Hogepriesterschap, betere offers, een beter vaderland, een betere erfenis, een betere belofte. Waarom leed Job? Opdat hij er beter van zou worden en hij werd het ook. Waarom

wordt een gelovige verzocht? Opdat hij gehoorzaamheid zou leren en zou leren te leven uit geloof en opdat hij op grond daarvan beloond zou worden met heerlijkheid in de toekomst. Tot eer van God dus.

Waarom leed de Here Jezus? Tot eer van God. In Wiens dienst leefde de Here Jezus? In dienst van God. Hij zou een barmhartig en getrouw Hogepriester zijn, in de dingen bij God. Wie heeft Hem daar gesteld? God, niet wij. Toen Hij onze zonden wegdroeg aan het kruis, was dat niet in onze dienst. Nu Hij onze Hogepriester is, hebben we daar wel baat bij, maar het is in dienst van God. Of Hij ons helpt, hoe Hij ons helpt en wanneer Hij ons helpt, is niet ter wille van ons, maar is in dienst van God, die Hem als Hogepriester heeft aangesteld. En dus maakt Hij uit wanneer de hulp komt en waaruit de hulp bestaat.

Voor ons als gelovigen is de hoogste waarheid dat wij een Helper hebben, "*... groot van kracht, steeds bereid, en Hij hoort als Vriend naar elke klacht, steeds bereid ...*". ([Lied 584 JdH "Daar is een Helper"](#)) Als Hij ons helpt, doet Hij dat echter niet naar ons inzicht en ook niet naar onze tijd, maar doet Hij dat ter ere van God en dus op Gods tijd en op Gods wijze. Wij worden daar op de lange duur niet slechter van. Dat is dus precies wat wij moeten leren, die lange duur. De heerlijkheid die ons is voorgesteld, is niet voor dit leven, maar voor hierna. Vandaar dat de Apostel zegt dat wij niet alleen roemen in de heerlijkheid Gods maar ook in de verdrukking. (Romeinen 5 : 2, 3)

Verdrukking wekt hoop en "*hoop beschaamt niet*". (Romeinen 5 : 5) Het leert ons zien op de toekomst, op de heerlijkheid, die ons is voorgesteld. Het bepaalt onze gedachten bij die Ene, de onvergankelijke Heer, Die ook gezegd heeft dat Hij niet zal toestaan dat we verzocht worden boven hetgeen wij dragen kunnen en eveneens dat Hij met die verzoeking ook de uitkomst zal geven. (1 Korinthe 10 : 13) Het gaat nooit over de grens, het wordt nooit meer dan de gelovige dragen kan. Hoe dan ook, het "*werkt in ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid*". (2 Korinthe 4 : 17) We zuchten hier beneden wellicht, maar niettemin is de Heer met ons. Hij is barmhartig en getrouw. Hij weet wat in ons omgaat. Hij kent onze onzekerheden, en zeker onze mislukkingen, en Hij is degene die op Zijn tijd hulp geeft.

Het loont de moeite om het begrip "hulp" in de Bijbel na te zoeken. Hulp komt altijd van de Heer Zelf en is de beschrijving van het Hogepriesterlijke werk van Christus. De naam "Eleazar", de zoon van Aäron, en daarmee een type van de uiteindelijke Hogepriester Christus betekent: "God is hulp". En "Eliëzer", de knecht van Abraham, in dienst

van Abraham, die een vrouw zocht voor Izak, zijn naam betekent: "God is hulp". Hij is een beeld van Christus als de Hogepriester. Overal in de Bijbel waar over hulp gesproken wordt, wordt verwezen naar "die Helper, groot van kracht". De "Steen der hulpe", "*Eben-Haëzer*", is de Steen die hulp is en die hulp brengt. (1 Samuël 7 : 12)

Zo'n Heiland hebben wij. Niet alleen zomaar een God, die misschien weleens wat voor ons zou kunnen doen, maar iemand die Mens is, Die de Zoon des mensen is, de hoogste Mens die je bedenken kunt. Hij is aangesteld door de Schepper zelf om onze zaken te behartigen. Wij hebben een genadig God en vanuit die genade heeft God ons een Middelaar gegeven, die in Zijn dienst staat en die als opdracht heeft ons nabij te zijn. Dat is de bijzonder troostvolle gedachte van Hebreeën 2 : 18. Hij heeft de gehele ervaring inmiddels achter zich en daarom kunnen wij met vrijmoedigheid tot Hem gaan.

Hebreeën 3 : 1, 2

- 1 Hierom, heilige broeders, die der hemelse roeping deelachtig zijt, aanmerkt den Apostel en Hogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus;
- 2 Die getrouw is Dengene, Die Hem gesteld heeft ...

Als u verzocht wordt, denk dan hier aan: Wij zijn de hemelse roeping deelachtig en hebben nu alreeds deel gekregen aan de hemelse positie en roeping van de getrouwe Christus. Daar zouden we op moeten zien en op vertrouwen. We wandelen aan Zijn hand en dat zou niks betekenen als we alleen maar voorspoed kenden. Deze woorden betekenen juist wat, omdat wij niet altijd voorspoed hebben. Dat geldt met name voor gelovigen, die nu eenmaal vreemdelingen zijn in deze wereld.

Wij worden geacht met vrijmoedigheid tot deze Hogepriester te naderen. De ernstige oproep in Hebreeën 10 : 25 luidt: "*Laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten*". En laten wij "*toegaan tot de Troon der Genade*" en gaan op "*die versen en levenden weg*". (Hebreeën 4 : 16) Laten we ons bewust zijn van de verbinding die wij hebben met onze levende Heer, die in Mattheüs 28 : 20 deze laatste woorden sprak: "*Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld*". Hij is niet alleen met ons, Hij staat ons ook terzijde en is ons ter hulpe op Zijn tijd. Wat wij moeten leren, is te vertrouwen op Zijn werk op Zijn tijd en op Zijn gedachten. Op Zijn wil met ons leven en op de toekomst die in Hem en in Zijn werk is vastgelegd.

Amen

